

LESI Zoltán

Beültetés

Miért álmodik Tenzin a város utcáin végigrohanó kutyákkal? Miért indítja be ez a háborús

emlékeimet? Hallottál a kísérletről, amelyben tíz különböző gyerekkori képet mutattak? Kilenc

kép valódi volt, egy pedig hamis: gyerekkori képüket beillesztették például egy galambházba, ahol sohasem

Állatkerti nagybevásárlás

A háború előtt költöztünk az állatkerthez tartozó villába. Még nem vonultak be a nációk, nem kérték el az igazolványomat, ha kenyeret vettem. Még éltek az antilopok, a pónik, a tevék és a több száz trópusi madár, ha csak rájuk gondoltam, éreztem, közel a paradicsom.

A gettó falai már álltak, és mivel a város legjobb zoológusai zsidók, gyakran jártam át. Könyvekért cserébe ételt csempészttem be. Közben az állatkert hivatlan látogatói összeszedték és zsákokban vitték el az eheto madarakat.

Elkezdődtek a deportálások, a legjobb barátaim tűntek el. A zsiráfokhoz már nem jöttek látogatók, a nációk kineveztek a városi parkok és az állatkert főintendánsának, ezzel autó is járt.

jártak. 80% felismerte magát, emlékeztek a hamis képen látható dolgokra. 20% nem emlékezett, de amikor a kutatók

még egyszer rákérdeztek, a többiek is felismerték a képet. Emlékeztek egy teljesen kitalált élményre.

Pont belefért az a nagy afrikai láda, ami a szobámban állt. Az elefántokat bombatalálat érte, gondozójuk jött velem a gettóba. Éhségnek estek áldozatul az akvárium halai, puskatussal törték be az üvegtáblákat.

A kocsival csak a gettó bejáratáig jutottunk, de a ládát be tudtuk vinni. Mivel az örök ismertek, nem kérdeztek semmit, talán azt hitték, van egy szeretőm odaát. Ez tilos, de mégis sokan jártak át. Egyenként vittünk ki így több száz embert. Az elpusztult állatok ketrecei úgylis szabadon álltak. Hazudtam az állatokról.

Hazudtam éjjel, hazudtam nappal, hogy elég élelmünk legyen. Még a kígyók húsigénye is hibásan került be a könyvekbe, hogy ne haljunk éhen, megettünk mindent. Mire az ostrom befejeződött, egyetlen állat sem maradt életben.

A kamera leáll

A radiátornak nyomom a hátam. Heinrich Ratjen mellettem kínlódik az ágyon. Hideg van, de kárpótlásul simogatja a szőrömet. Nyolcvanhat éves férfi, női lélekkel, a valaha volt legjobb magasugró.

Adhatna egy kis tejet is, akkor még jobb lenne, de most nem rovom fel neki. Olyan szomorú, mint Herculine Barbine vagy Garfield karácsonykor.

Nem hagyhatom, hogy végezzen magával, mert teljesen rá vagyok utalva. Ezért rendszeresen kikaparom a szőnyegre a gyógyszereit, ráugrok a gázcsapra, onnan ellenőrzöm a területet. Heinrich csak fekszik, ül, néha feláll, ad egy kis tejet, közben a magasugrásról beszél, hogy akkor most a halálnak is nekifut. Szerencsére inkább mellém fekszik, simogatja a szőrömet, én meg dorombolok.

